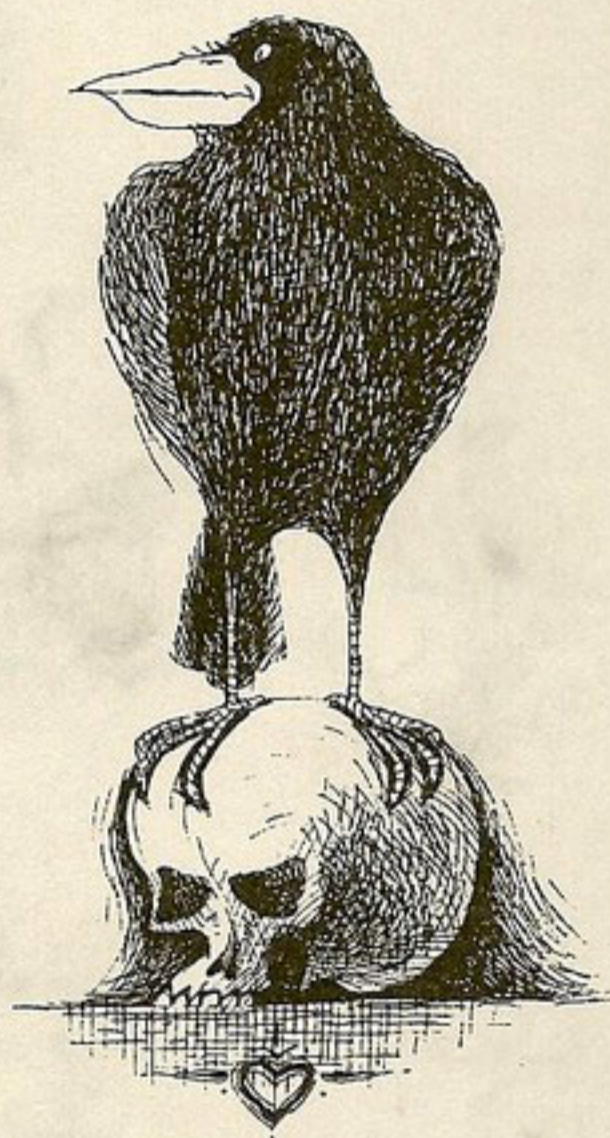

HAVRAN VICHODŇARSKI

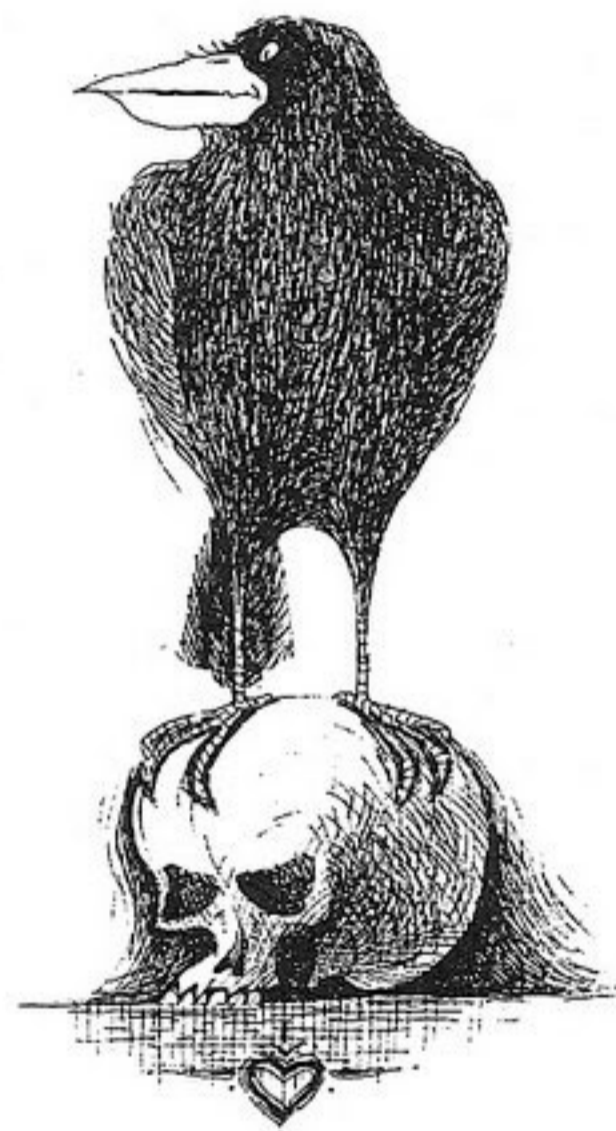
pomaľučki prepisal Tomin Madaras

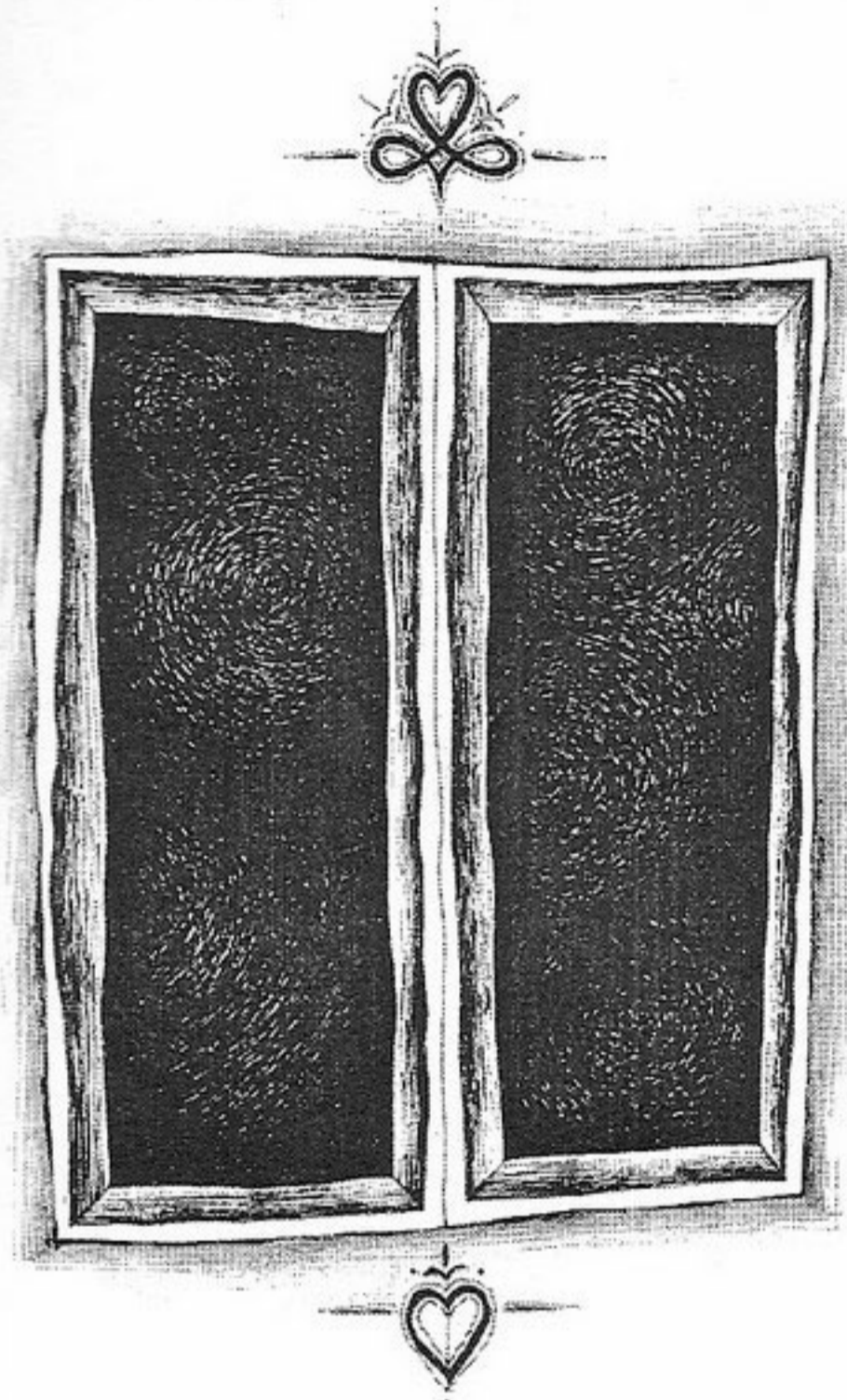
Michalovce_2006

HAVRAN VICHODŇARSKI

pomaľučki prepisal Tomin Madaras

Michalovce_2006

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Kedz mi ras šedzel u noci dobiti a bes pomoci
lem tak na pul oka čital stare kñihi hrubezne
kuščik še mi pridrimalo, doras coška zaklepalo
coška cicho zaklepalo hev na dzveri drevene
„Chtoška prišol,“ hvarim sebe, „jak bi mi čul klepañe
ta lem to a vecej ñe.“

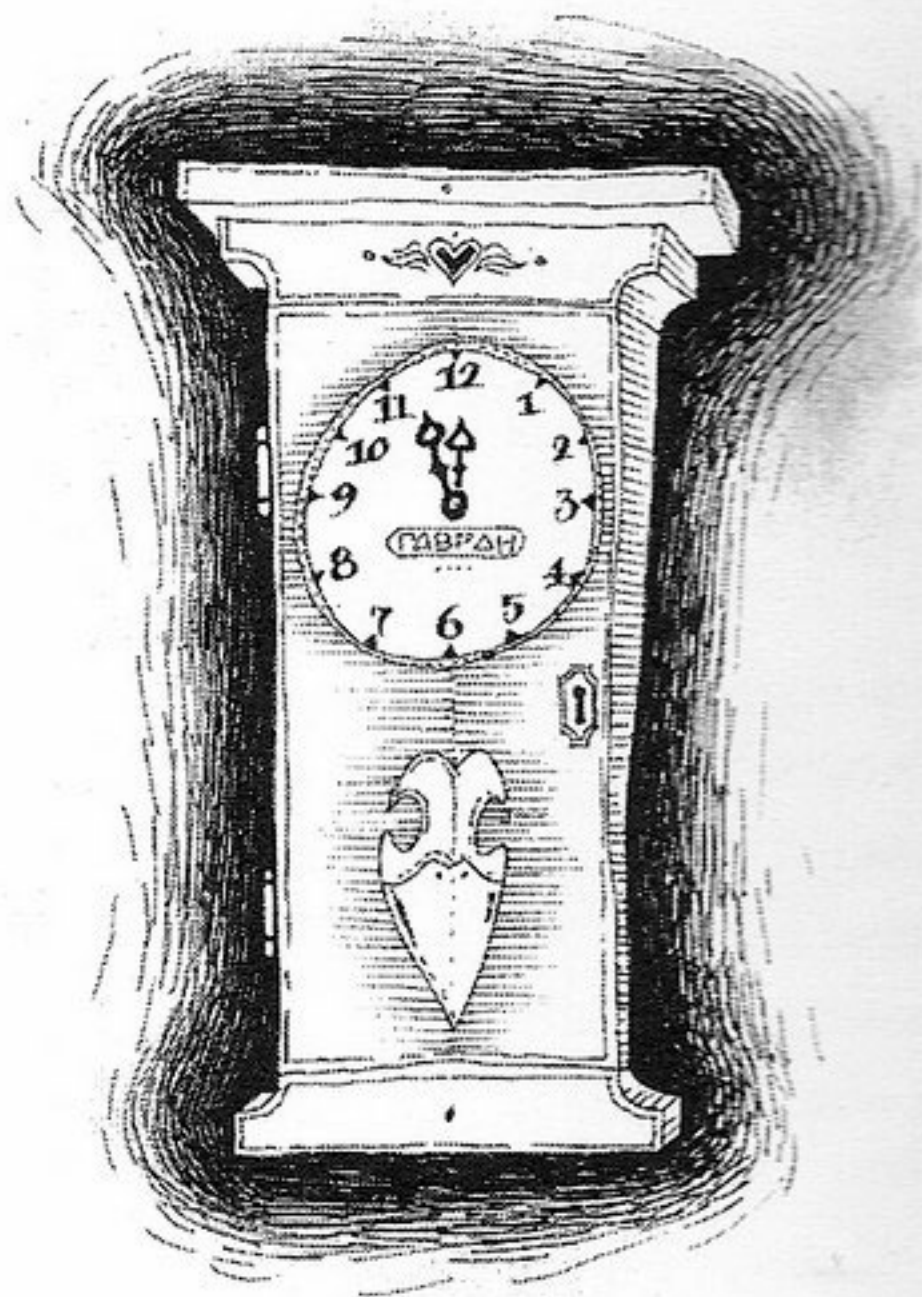
Jak ja sebe rospominam, December bul, tuha žima
pecok puščal do komina čarni dim a iskreñe
ta lem mi na jutro čekal, ku hrubeznim kñihom kľekal
ñebula mi vera dzeka, šicko češke trapeñe
kedz mi spomnul lenoročku, andělske poceneñe -
ñema mena, vecej ñe.

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Jak firhangi tam višeli, ta sebe cicho šuščeli
nebars dobre bulo šedzec samomu v tej hodziŇe
bi mi šerco upokojil, hvarim, naj už še Ňebojim:
„To lem chtoška tu še stroji, čujem joho kľepaŇe
chtoriška hojsc pozdno kľepe hev na dzveri drevene
ta lem to a vecej Ňe.“

Vecej še mi Ňenalekal; idzem k dzverom, nač bim čekal;
„Bači“ hvarim „abo cetko, prepitujem ich šumŇe
aľe toto še mi stalo: kuščik še mi pridrimalo
po chiži še ozivalo vašo ciche kľepaŇe
lem teras ho čujem,“ patrim ces dzverove zarubŇe -
cma tam bula, vecej Ňe.

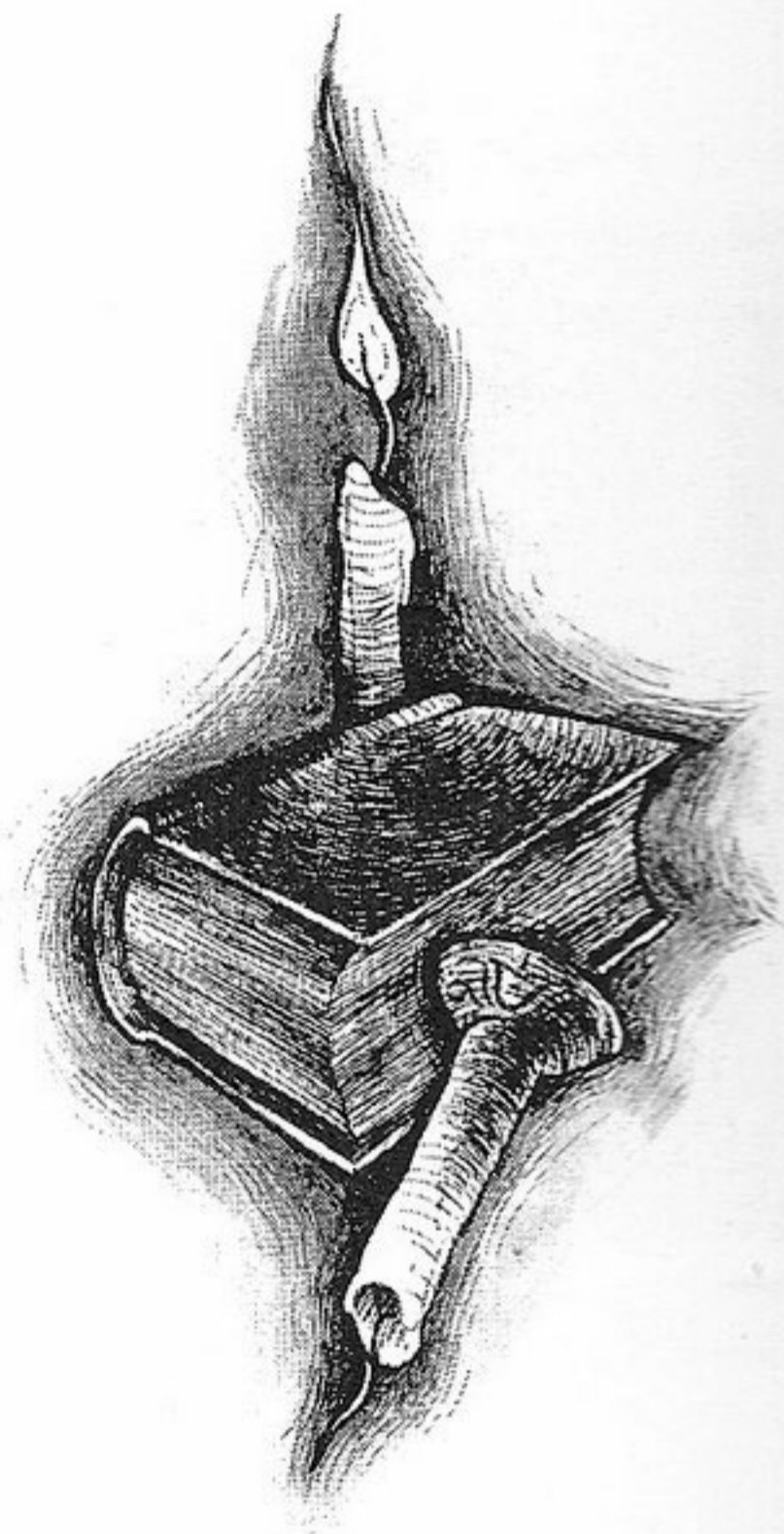

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Tak mi stanul v pochibnojsci, dluho dumal o možnojsci
co še nigdo nepřiberal sňivac take sňivaňe
Ale cicho trimalo še, u chiži nič nepřohlo še
lem jedno, co ozvalo še: „Lenoročka!“ odo mňe
toto slovo „Lenoročka“ ozvalo še naspak mňe
ta lem to a vecej ñe.

Jak še mi do chiži vmotal, u šercu vse horučota
zaš lem čujem spoza sceni kus mocňejše klepaňe.
„Bizovňe,“ hvarim u žime, „coš' za oblakom še trime
oľem podzme, popatrimo, co tam šedzi tajemňe
lem naj šercu uciši še, pať, co jest tam tajemňe -
to lem viter, vecej ñe.“

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Jak mi oblak pootviral, jakeho ja vidzim zvira
dnukaj vľecel mocni havran cobí davne zjaveňe
nepopatrel na mňe vera, aňi chižu ñeprezeral
takoj ľecel durch gu dzveram veľkopaňski, sposobňe
šednul sebe hev na hredu ponad dzveri drevene
vľecel, šednul, vecej ñe.

Jak mi šedzel hev za stulom, ras mi z ñoho šmišno bulo
jake von mal čarne šmati na sebe oblečene
Hvarim: „Choč ñeučesana, hlova vipatra na pana
važenoho to havrana co prichodza vznešeňe.
Povedza mi, jag ich volac v totej cmavej hodziňe.“
Odpovedzel: „Vecej ñe.“

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Bulo veľke čudovaňe sluchac joho vipravaňe
Choč to, co povedzel bulo bars nezrozumitelne.
Bo bizovňe pravda budze že ñigda ñijaki ľudze
ñečuľi o takim čudze, ñevizeli osobňe
ftaka abo zvira co na hredu sebe zašedňe
a vola še „Vecej ñe.“

Aľe havran, co tam šedzel, ľem toto slovo povedzel
jak bi bulo to, co vedzel, šicko slovne spojeňe.
Vecej hlasu nevipuščel, aňi kridlom ñezašuščel
pokol ja mi ñezafučel: „šicke pošľi bizovňe,
na jutre tiž pujdze, tak jak moja očekavaňe.“
Ftak povedzel: „Vecej ñe.“

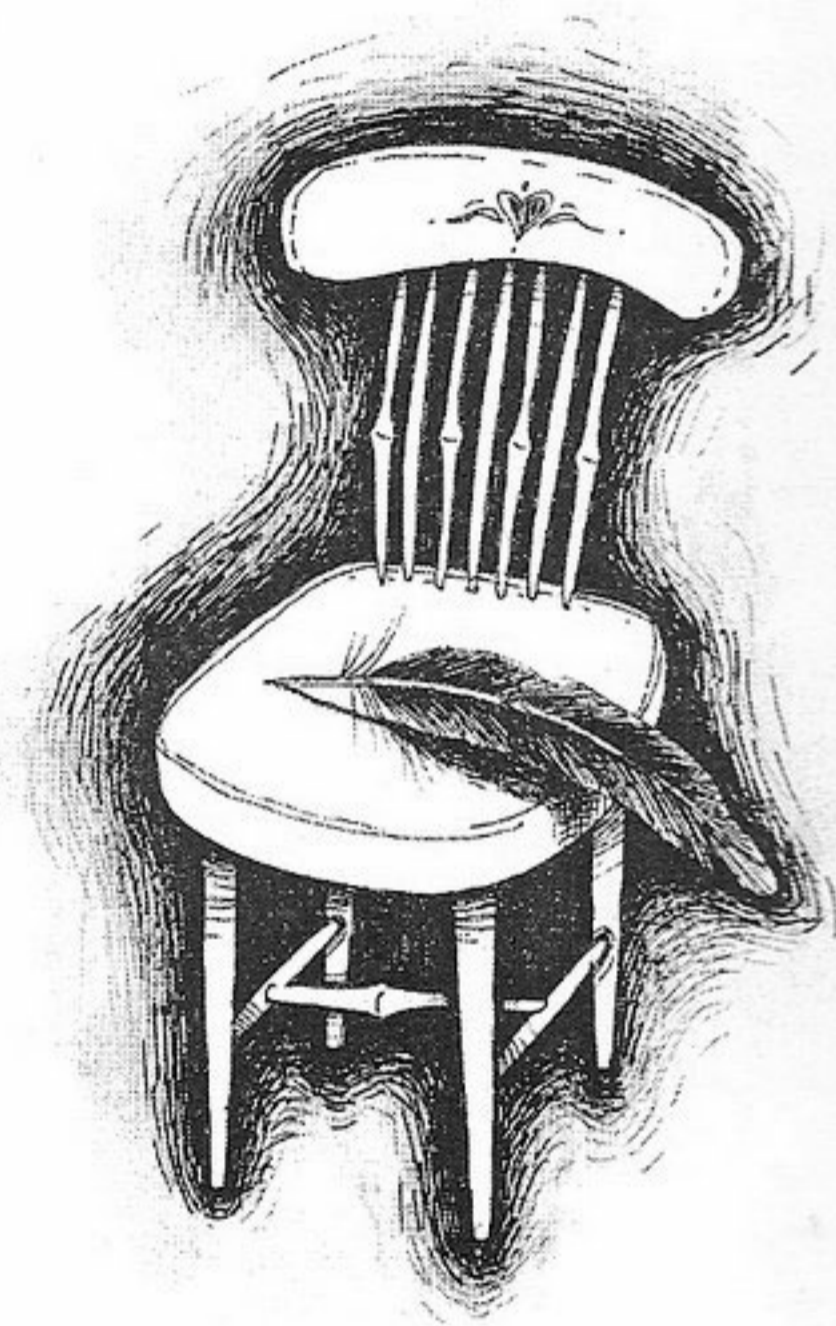

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Jak še cicho polamalo, už še diškurovac dalo
„Bizovně“ tak hvarim, „zna ľem toto jedno krakaňe
co čul dzeška od dakeho bidneho a něščestneho
co mu v hlove šiblo z teho i ošaleľ festovně
pokol potim něbul hvarel ľem to jedno volaňe
vše ľem jedno: „Vecej ně.“

Jak mi šedzel hev za stulom, bars mi z ňoho šmišno bulo
ta mi vžal svuj karscik a vec pošol šednuc gu sceňe
pod firhangom na garniži co tam višel v mojej chiži
tak mi počal dumac bližši, co sce toto stvoreňe
co sce toto brudne, zlosne, zaľompane stvoreňe
kedz vše kraka: „Vecej ně!“

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

Tak mi dumal, kedz mi šedzel, ale nič mu nepovedzel
choč von na mne plano patrel, jakoška bars merzeňe
čekajuci co mi povi dumal mi o beťarovi
na zahlavok baršonovi lehnul mi po hodziňe
na tot zahlavočok novi co ho vona pri sceňe
nepopravi, vecej ñe.

Takoj v chiži zadimelo, hore coška zadurčelo
jak aňđeli špivajuci pobehli po plafone.
„Segiň,“ skričim, „Boh pomohnul, joho aňđel hev še pohnul
budze tak že bim zapomnul šicko toto sužeňe
moja hlova češka ozdaj Lenoročku zapomňe.“
Havran hvari: „Vecej ñe!“

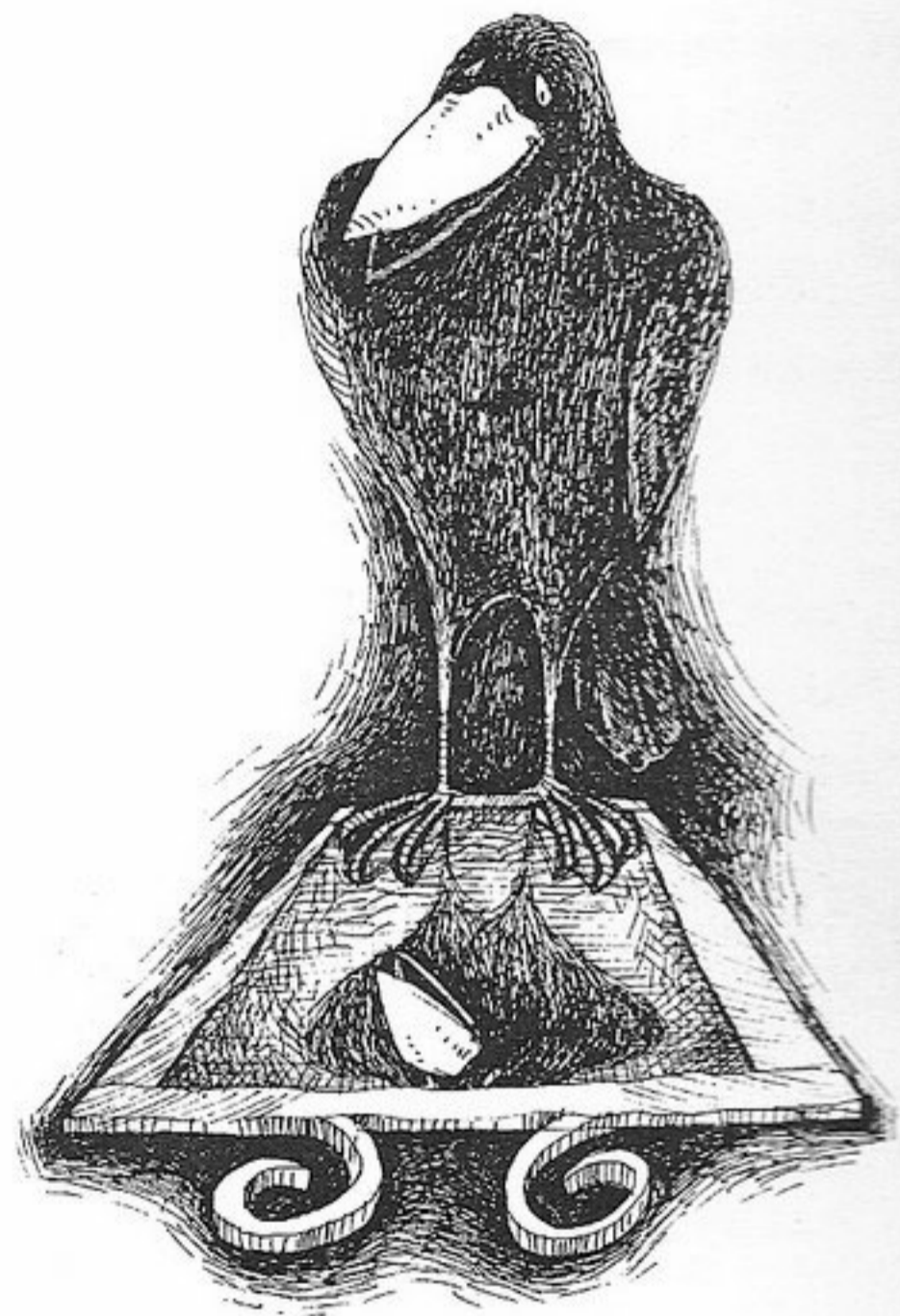

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

„Prorok!“ hvarim, „čista zlota, jaka budze pravda tota
či ce poslal pokušiteľ abo fujak ce žeže
šmelo šedzaci na dachu, v planej pustež žemi prachu
v totej chiži polnej strachu, povidz, daj mi znameže,
povidz pravdu - tam u raju - jest mojo vykupeže?“
Havran hvari: „Vecej že!“

„Prorok!“ hvarim, „čista zlota, jaka budze pravda tota
zaprišahňem ce na Boha vof žebeskej višiže
hvar, naj chmari me žešuža, či do rajskoho funduša
prišla moja draha duša, co ju ľubim šerdečne
či tam najdzem ľenoročku, to mojo pocišeže?“
Havran hvari: „Vecej že!“

HAVRAN VICHODŇARSKI

//

„Idz het!“, hvarim cali bledi, „idz het, bo ce zrucim z hredi
naj ce diždž a viter cmavi takoj stadzi het vežňe
ňesip vec pirja čarnoho, bo ľem spľetaš kolo toho
ta me ochab hev samoho, padaj het na zahumňe
cahaj zobak z mojho šerca, naj už ňe ši v dzedziňe!“
Havran hvari: „Vecej ňe!“

A tot havran ňeuľeci, jak tam šedzi, tak tam šedzi
nad dzverami mojej chiži, vun še stadzi ňepohňe
a ja vidzim v očoch joho zvira zloho prestrašneho
švička ruca cmotu z ňoho pod oblačok na sceňe
na šerco mi šida chmara, už še ľeje po sceňe
ňepujdze het, vecej ňe.

HAVRAN VICHODŇARSKI

Havrana vichodňarskeho
do zemplínskeho nárečia preložil
Tomáš Madaras
Obálkou, ilustráciami a sadzbou prispel
Sveľo Šomšák
Vytlačili *Tlačiarne Peter Gecko*
z Michaloviec

I. vydanie
Náklad: 500 kusov
Michalovce 2006